

Som altid staar vor Aand imod,
GUD bedre det disværrer!
Derfor er jeg af Verden fied,
Dg længes med Begierlighed
Hos Christo til at være.

19.

O Gud tag mig dog ikke hen
Mit udi mine Synder,
Førend jeg har dig vist til Ben,
Dg et nyt Liv begynder,
Bestørk min Troe og giv den Liv,
Dg mig en naadig Dommer bliv,
Jeg som din Komme venter.

Trende Fangers
veemodige

18

Klage = Piise,

Ober

Deres Synder og Misgier-
ninger, hvormed de den gode GUD
har fortørnet, og saa mange
Mennesker bedrovet.

Navnlig:

Nle Ingebrigtsen Eggen,
Nle Christophersen Blix,
Jacob Orm,

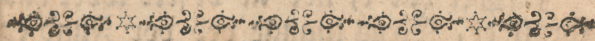
Hvilke Tidspiden den 3 April 1742.
udstod deres tilbørlige Straf i Galgen.

Forsattet af

Hans Hanson Vigant.

No. 3.

Melodie: O GUD! du fromme GUD! 2c.

Tronhiem, Trykt Aar 1742.

Bel

1.
Hvad for en Tale gaar? hvad er det
for et Rygte? Hvad høres nu blant
Folk, den Skyldig maa viist fryg-
te, Om hvilke siges saa, at nogle dræbes
skal, Ja nogle fængslet er, skal gaae i
Sclavers Tal.

2. Enhver som har Forstand, hans
Hierte maatte røres, At saadan Tale gaar
og viit om Landet føres: Tre Mænd af
Tronhiems Bye skal nu til Galgen gaae,
O! grueligt er det for dem at tænke paa.

3. Ach! det er meget sandt, Gud bedre
os disværre! Vi alt for villig gik i Satans
Skoel og Lære; Vi slet forvildet blev af
Satan, Kjød og Blod, Guds Ord og ree-
ne Bud vi stridet har imod.

4. O Dee! vi raaber Dee! Marsag hvor-
for vi raaber, Er vore Synder slem, O
Dee os arme Taaber! At vi saa villig gik
paa den forvildet Stie, Vi tænkte ikke paa
den Nød vi bragtes i.

5. Det var ej nok at vi selv løbet har
forvildet, Mens mange ved vor Sund er
nu

nu ved Eren skildet; Ja ikke det alleen,
men fængslet eendeel er, Og træle skal sin
Tid paa omflødt Fæstninger.

6. O syndig Kjød og Blod, Naar du
dig selv maa raade, Hvad Frugter fødes
af den onde Lyst hin kaade, Dens Frugt
den er ey sød, men smager meget slem,
Den os bebyrder nu baade paa Siæl og
Lem.

7. O dyrebare Tid! du ædele Juvel!
Tilbage du ej seer, du vil slet ikke dvæle;
Du os din Bag har vendt, du skaldet er
bag til, Du ikke holdes kand, din Fart er
som en Piiil.

8. Du ager hen saa fort, hvorpaa vi li-
det tænkte, Da vi misbrugte dig, da Sa-
tan kjød det trænkte; Mens nu vi sandser
os at vi har gjort Uret, Saa har du reist
din Bey og os forladet slet.

9. Du slemme Aand og Gasi, du est dog en
Bedrager, Du gav udi vort Kjød de bedste
giftig Rager, Hvoraf vi fik et Brid ej cene
i vort Kjød, Men og vor usle Siæl den fik
ogsaa et Stød.

10. Formedest Tredskhed din den første
Lagn blev spunden, Formedest din Forgift
blev Synden først bebunden I hvert et
Men-

niske, som leber her paa Jord, Vor Moder Eva
jo forfort blev ved din' Ord.

11. Vi dig du Diebel slem! Skam dig for den-
ne Sierning Du os tildrebet har, hvor glat var
ej din Lærning? Hvorned vi spillet har, og vund-
det mangen gang, Hvorfore vi maa nu sjunge
en Jammers Sang.

12. Ja ikke eene vi, mens mange af vor Næ-
ste, Hvertil vi Narfsag var, at de sig og lod fæ-
ste Tu dit Forbund og Løgn, uskyldig blev for-
fort, Deraf nu manges Sind og Hierte bliver
vort.

13. Et slemt Haandverk var det, som vi ud-
af dig lærde, Vi stjal og røbet fort, paa Syn-
den vi ey merkte; Vi banket viit omkring paa
vor Negotie; Derfor saa er vi dømt til dode al-
le Tre.

14. Vi plyndret mangen Mand, og borttog
hvad de havde, Mange bedrovet vi, Bekym-
ring dem paalagde; Vi dreb saa megen Synd,
som her ej tegnes kand, Hos mange udaf Tal,
af høy og nedrig Stand.

15. Det derfor billigt er, at vi her lider Pla-
ge, Guld gib os Naade til, før vi tages af Da-
ge, At vore Hierter maa i Anger bryde ud, Og
græde bitterlig, for hvert et Ord og Bud.

16. Som vi har overtraad i Synd og onde
Taster, Guld naadig vær vor Siæl, vi os i Stø-
vet kaster, Med Poenitenges Band, vil ligge
for din Fod O søde Jesu mild, du Verdens Frel-
ser god.

17. Fromme Samaritan, forbind vor Saar
og Smertter, Lad Olie derudi, trost vores hange
Hier-

Hierter; Læt under vores Nag imens vi lider her,
Lad os med Røberer tilfuges Glæden der.

18. Haardnakkede og slem vi længe nok har væ-
ret, Af Satan, Risd og Blod vi voren har be-
snæret; Vi viklet var saa ind i vores Ondskabs
Dynd, Og stottet ikke om vi lagde Synd til
Synd.

19. Men nu først merker vi hvor ilde vi har
lebet, Hvor haard vi været har, for det vi har
bedrebet; Nu skielver Risd og Blod, nu røster
Siæl og Krop, Naar vore Legemer de skal til
Galgen op.

20. Dog det er ej saa stort, den Tid faar snart
sin Ende, Naar Frelser Jesus vor kun vil vor
Hierter vende I Troen til sin Død, og til den
Herlighed, Som hand i Himelen for alle har bered.

21. Men det er større Bæe for vores Slegt og
Frender, Med Blussel og med Harm de brier
sine Hænder For vores Sierning slem, og skam-
melige Død, Særdeles de som her har hvilet i
vort Skød.

22. Vor Ægte Qvinder tier, som nu maa hø-
re Jammer, Fremloben og Allarm, I sidde maa
i Kammer Og blues ved vor Stam, ja græde
bitterlig, Vi Narfsag er til sligt, formedelst vo-
res Svig.

23. See til hvad I dog gier, slaa dette kun
af Hierte, Forlad vor Daarkab stor, lad den ej
eder smerte, Og gremmes ej saa stort ved vores
Spot og Stam, Men beder for vor Siæl hos
Jesum det Guds Lam.

24. I gremmes vel derbed, og hos jer Sor-
rig habes For den ynkelig Død og Stiendsel os
tilla.

tillæbes! Men om en liden Stund skal I ej see vor Spot, Naar at vi samles skal i Himlens høye Slot.

25. Trøster jer kun der med, Gud eders Sorrig lætte, Afbeder eders Synd, i Jesu Blod jer tvætte, Saa skal I see hvor glad vi findes skal hos Gud, Skiont vi med Sorrig her skilles fra Verden ud.

26. Vor Børn og vor Smaa, I gaar os ej af Glemme, At vi har gjort jer Meen, det kand vi nu fornemme, Hvad Blussel og hvad Harm vi har aarsaget jer, Er ikke Tal oppaa, og kand nok merkes her.

27. Ach! tænker dog ej paa den Spot og stor Banære, Som I maa lide her, adlyd kun Herrens Lære, Som hand befalet har udi det fjerde Bud, Vi daarlig været har, men frygter I kun Gud.

28. Vel er det sandt og vist I høye maa jers Hoved For vore Synder slem, og for det som vi bobed; Men hør hvad Kristus lær: om dig paatømmer Sorg, Det være hvad det vil, hold Gud kun for din Borg.

29. Hand er den rette Mand, som eders Sorg kand lætte, Naar I kun eders Haab paa hannem eene sætter. Endskiont i dette Lid vi skilles maa med Skam, Vi skal dog findes vist hos Christum det Guds Lam.

30. I Folk i denne Bye, paa os I agte nøje, Ja alle og eenhver maa tænke paa vor Møje; Et Spesel er vi jo for alle og eenhver: Den Staaende see til at hand ej falder neer.

31. I arme Mennsker, som vi forforet have,

ver, Og lottet udi Synd, hvoraf eendeel blev Sclaver, Og trale skal sin Tid i Uselhed og Nød, Tilgib, forlad os det for Jesu haarde Død.

32. Tronhiems Indbyggere, Høye saabelfom Læbe, Som vi har gjort Uret, I faar ej anden Gabe, End ydmyg Bøn og Bod for eders Midler god, Tilgib, forlad os det, for Jesu dyre Blod.

33. Ja alle og eenhver, her nær og langt fra Staden, Som vi har gjort imod, tænke ikke meer paa Staden, Som I har maat udstaa ved vores slemme Haand, Forlad, tilgib os det ved Herrens gode Aand.

34. I Christne Mennsker, som ere her tilstæde, Og seer her vores Nød, i hielp os nu at græde For de Forargelser, som vi bedrevet har, Og jer fortørnet med, til Hiertet det ej tar.

35. Saa træder nu her frem den ganske Tronhiems Skare, Og siger nu reent ud, du seer hvad Nød og Fare Vi ere nu udi, om du forlade vil, Hvad vi har mod dig gjort, svar nu dit Ja dertil.

36. Vi daarlig været har, og satt vor Siæl i Strikke, Men Jesus det Guds Lam har fyldestgjort til Prikke Hvert Ord og Lovens Bud, som vi har syndet mod; Hand Livet sparet ej, derfor vær I og god.

37. Far dermed alle vel, Høye saabelfom Læbe, Eenhver udi sin Stand, vi takke hver som have Haft Omsorg for os her, mens vi i Fængsel sad, I lønnes skal derfor, naar vi skal findes glad.

38. Vor